Een onbegrepen kinderziel



R.K. KLINIEK VOOR ZENUWLIJDERS.
In de afgeloopen week had aan de Lairessestraat te Amsterdam de opening plaats van een nieuwe R.K. Kliniek voor Zenuwlijders. Onze foto geeft een groep der aanwezigen.



H. HOLTROP.



H. B. ONDERWATER.



G. DE VRIES.

De heer H. HOLTROP, brigadier-majoor der Rijksveldwacht te Beetsterzwaag (Fr.) herdenkt 3 October den dag, waarop hij vóór 40 jaar als rijksveldwachter te Heerenveen werd aangesteld. — Den eersten October was het 40 jaar geleden, dat de heer H. B. ONDERWATER werd benoemd tot burgemeester der gemeente Nieuwkoop (Z.-H.). — Tot burgemeester van Zuidhorn is benoemd de heer G. de VRIES, lid der Gedeputeerde Staten van Groningen.

Eten, meisjes," klonk de scherpe stem van de directrice door de recreatiezaal, waar het jonge goedje in groepjes aan tafel zat te spelen en te praten. En luidruchtig stonden allen op; getrappel van voeten, gilletjes en gekkende uitroepen weerklonken; gekibbel, gefluister, gegiechel hoorde men door de rijen gaan, als de kostschoolmeisjes, in betrekkelijke orde, door de gang naar de eetzaal trippelden. In het deurkozijn had de directrice post gevat, en liet haar strenge blikken als een zwaar gewicht op de jeugdige gezichtjes wegen.

Aan de uitermate lange, gedekte tafel troonden de juffrouwen van de week op gelijke afstanden, en op de leege stoelen tusschen haar in streken de meisjes neer, en kwamen na een beetje heen-en-weer-gewiemel en gedraai daar eindelijk in zooverre in rust, dat de directrice, die inmiddels aan het hoofdeind der tafel had plaats genomen, zonder booze blikken, standjes of steken-onder-water de bijeenkomst openen kon. Ze deed dat door schrikkelijk hard met de tafelschel te werken, en indien de twee dienstmeisjes als honden voor de deur gelegen hadden, zouden ze niet sneller kunnen zijn toegeschoten. Ze droegen een ontzagwekkenden dienbak, waarop twee reusachtige soepterrines stonden uit te dampen. Onder het machtig oog der directrice begonnen ze nu de soep op de borden te scheppen. — „Ajassus," fluisterde een meisje met pittig blozend gezichtje en dikke bruine vlechten, — „ajassus. Weer bruine brij"...

Die in haar omgeving zaten, giechelden verholen, en wierpen blikken vol spanning naar de machtige directrice: of die soms al iets gehoord had. Maar de gezagvoerster scheen niets gemerkt te hebben, of hield zich althans zoo.

„Eet je er weer niet van, Mies?" vroeg het naaste buurtje begeerig, tuk op een relletje.

„Neen, natuurlijk niet. Ik ga liever dadelijk dood dan er één lepel van in te nemen. Dat gemeene doktersdrankje. Bah!"

En ze stak haar kleine tong een onbehoorlijk eind naar buiten.

De meisjes in haar buurt popelden van pret, en vertelden het ginnegappend aan wie wat verderaf zaten. Het verholen gegiechel en gefluister werd algemeen, en begon de aandacht der directrice, en ook die der andere onderwijzeressen te trekken.

Toch gebeurde er nog niets. Maar in de gedempte geluiden, de geheimzinnige gebaren en de snel schietende blikken was iets van het onheilspellende der stilte, die den storm voorafgaat. De directrice had zich als het ware in haar stilzwijgende majesteit teruggetrokken — iets van „reculer pour mieux sauter" fluistert men wel eens in zulke schriklijke omstandigheden, — zij was kreeftrood tot aan de uiterste lagen van hare kin-étages, haar oogleden trilden achter de brilleglazen als schuwe insecten in een flesch gevangen, en haar vleezige handen streelden quasi-bedaard het tafelkleed. Een enkele verdwaalde vonk echter, die haar oogen ontschoot, wees er duidelijk op, dat zij reeds contact had.

Intusschen waren de borden volgeschept en rondgediend. Allen begonnen nu te eten, nadat de directrice zelf het voorbeeld gegeven had. Alleen Mies niet. Die zat met een gezicht, dat een matelooze walging uitdrukte, naar de soep te zien, en in haar oogen was een akelige starheid; het leek wel of dat bord met de glanzend goudbruine soep vóór haar zelf een oog was, dat haar fascineerde; onwrikbaar bleef ze naar den glinsterend geelbruinen cirkel staren. Haar neusvleugels trilden zenuwachtig.

De andere meisjes sloegen herhaaldelijk een steelschen blik naar Mies en naar de directrice om beurten; ze verkneuterden zich in de scène, die ophanden was: elk oogenblik kon de losbarsting verwacht worden.

Er werd in het ruime vertrek geen geluid vernomen dan het gedempt geklik der lepels en een eigenaardig piepend geblaas, dat nu eenmaal onvervreemdbaar bij de ademhalingsverrichting der directrice hoorde. Plotseling echter begon het gepiep luider en sneller te worden; er ging iets gebeuren. Ineens als door een zonderling snelwerkend mechaniek kwam er klank, kwamen er woorden in.

— „Mies, eet," hijgde piepend de ademhaling.

Bijna alle meisjes werden rood van zenuwachtige inspanning.

Hier en daar vernam men een onderdrukt grinnikje, een nerveus hikje, een snikkerig slikje. De vier onderbevelhebsters of -hebberessen wendden hun koele, fanatieke gelaatstrekken naar haar opperhoofd, gereed tot elke vereischte assistentie.

Mies zat temidden van al deze verschrikkelijkheid met een gelaat verstijfd van afschuw en met wild angstige oogen naar het bord met soep te staren, maar ze roerde niet.

„Eet je of eet je niet?" kwam nu hijgend het ultimatum uit den mond der directrice klinken.

In de ademlooze stilte van het vertrek hoorde men toen de stem van Mies „Neen" zeggen.

Er ging een rilling door de meisjes.

Schitterend blonken rondomme de bewonderende oogen naar Mies.

De vier juffrouwen wisten van rechtmatige verontwaardiging blijkbaar niet waar ze het zoeken moesten.

Al spoedig echter, — zooals koeien bij een onweersbui de koppen naar het koele veilige water wenden, — zoo wendden zij de ontstelde hoofden naar de machtige.

Deze was opgestaan. Aan hare roodheid zou men zeggen, dat de beroerte na vele jaren weifelens haar eindelijk attaqueerde.

Haar hand wees gebiedend naar de deur.

„Meisje," klonk de stem piepender en hijgender dan ooit — „sta op, en verdwijn naar de koffiezaal.

Je bent niet waardig, met deze beschaafde kinderen aan één tafel te zitten. Verdwijn."

De beschaafde kinderen giechelden geweldig over hunne borden heen.

Plichtmatig voortetend, schokten zij echter zóó van de binnenpret, dat hare lepels onderweg van bord naar mond heele plasjes soep afspatterden.

Gesmoorde pleizierkreten klonken uit de voorovergebogen roode gezichtjes.

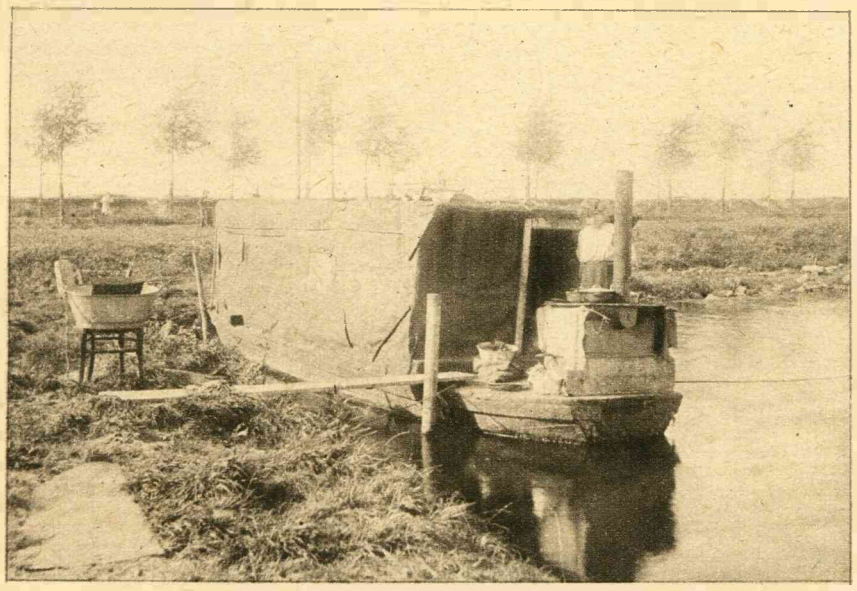

DE WONINGNOOD TE AMSTERDAM.
Als een bewijs dat de woningnood in Amsterdam groot is, geven wij hierboven een foto van een woonschuit, die ligt in de zijhaven van het Y bij het Vliegenbosch. Ze is overdekt met zeildoek; de vloer staat geregeld onder water; de boot ligt aan den grond en kan dus niet zinken. De huurprijs bedraagt f2.— per week!



EEN KOLENMIJN IN DEN HAAG.
Op de z.g. Hoogewei achter de Brandtstraat te 's-Gravenhage ontdekte een jongen bij het graven van een kuil, dat er veel cokes te vinden was. Het weiland is vroeger n.l. een aschbelt geweest. Natuurlijk waren er liefhebbers genoeg in deze tijden om de cokes uit te graven en te verzamelen. Er zijn er wel, die 5 tot 8 mud goede cokes per dag uitgraven!



DE MIDDERNACHTZENDING.
De vergadering van de Vereeniging voor Middernachtzending verleden week te Rotterdam gehouden.